

pejðernes Magasín

*Fra Kousbæk Aadal, Rebild.
(Foto: Gemzoe).*

DECEMBER 1945

NR. 10

29. AARGANG

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

Fiolstræde 19, Kbhvn. K.
Palæ 4526 og Palæ 5711

★

Korpsets egen
Forretning

Julegaver.

Med dette Nummer af Bladet følger et Katalogblad med en Række Forslag til Julegaver til Spejdere og Ulveunger. Brug det eventuelt som Ønskeseddel. Der er mange gode Ting og Ideer at faa.

Redningsreb.

Et prima svært 8 mm tykt Redningsreb, 15 m langt, med solid Sandpose, vil være en god Julegave til Patruljen. Pris Kr. 17,00.

Aarstjerner.

Depotet har nu alle Aarstjerner paa Lager fra 1—20 Aar.

Halstørklæderinge.

Tyrkisk Knob flettet af smækker Hampeline faaes i naturfarver, rød, grøn, brun, blaa, pr. Stk. 0,50.

Til Natlobet

er en Pandelygte næsten uundværlig. Pris Kr. 14,85 + Batteri 1,70.

Julekort.

Brug Korpsets smukke Kort som Julekort i Aar.

Pr. 5 Stk. med tilsvarende

Kuverter:

Sæt Georg og Gragen	0,75
Spejderlilje i grøn Relieftryk	1,00
Bøttekarton med Tegning (Totemskind)	1,50
Farvetrykt Lejrbaalsmotiv	2,00
Postkort.	
Sæt Georg med Dragen	
pr. Stk.	0,10
Farvetrykt Lejrbaalsmotiv	
pr. Stk.	0,20

Farvetrykt Spejder- og
Ulveserie, pr. 8 Stk. 0,35

Ulveplakater.

Stor Plakat med Jungledyrene i Farvetryk, smukt til Ophængning paa Væggen, 60 x 82, Kr. 2,50

Jungledyrene,

udskaaret i Krydsfiner i smukke Farver, velegnet til at tænge op paa Væggen. »Hathi« Kr. 4,00, »Baghera« 3,00, »Baloo« 3,00, »Rahscha« 3,00, »Kaa« 2,00, »Chil« 3,00, »Many« 2,00, »Sahi« 2,00, »Takaqui« 2,00, »Chere Khan« 2,00 og »Mowgli« 3,50.

Modelflyvere.

Depotet fører baade færdige Modelflyvere og Byggesæt til baade Modelflyvere og Skalamodeller. Vi anbefaler færdig Glideflyvermodel »Demi« Kr. 9,00, Byggesæt med Tegning og Byggeanvisning til Glideflyver SV—HI, Spændvidde 150 cm. Kr. 6,85; Skalamodeller 1:50 i »Spitfire« Kr. 1,85; Dansk Jager, Hawker-Nimrod 1,95; Engelsk Jager, Hawker-Hurri-Cane 2,10; Dansk Ambulanceflyver, KZIV 2,85.

Den lille Spejderbog

kan nu atter faas paa Depotet. Bed din Tropsfører bestille den samlet til alle Troppens Spejdere. Pris Kr. 2,50.

REDAKTIONEN

I næste Nummer vil I blandt andet høre om en ny Trop, der er startet under Krigen i Transgisvaag paa Færøerne. Den hedder Skøtallidid Fløtt, og den har i de forløbne 5 Aar vokset sig stor og stærk. Der kommer ogsaa en Fortælling om Pindsvinets iaglige Færden, med mange morsomme og interessante Træk. Vidste du forresten, at en nyfødt Pindgris kun er 5 cm lang? eller at en taalmodig Mand har talt 15.973 Pigge paa et Pindsvin?

Endelig vil de vaagne iblandt Jer vel allerede have lagt Mærke til, at Magasinet endnu en Gang har lagt sig ud, baade i Tykkelse og Tyngde, og det er nu helt helbredet efter sin alvorlige Krigssygdom.

Traditionen tro tager Magasinet Redaktion og Medarbejdere nu Juleferie — næste Nummer kommer ikke før Februar — og vi ønsker Jer hermed alle

Glædelig Jul og godt Nytaar!
Moe.

Du huskede
vel at beholde en

Spejder Jul

til dig selv!

Spejdernes Magasin

December 1945

Nr. 10

29. Aargang

Vend ikke Ryggen til Solen!

Hvad er dit Motto? Har du ikke noget? Saa er du helt gal paa den! Hør her, hvad Baden-Powell siger om gode Valgsprog og hvad de betyder.

Se mod Lyset!

En Spejder ser aldrig trist ud. Hvis du en Dag træffer en ængstelig eller modfalden Rekrut, kan du passende sige til ham:

Mand dig op: Du skal snart dø!

Naar han har faaet denne Velkomst et Par Gange, vil han snart begynde at forstaa, at det er hans Pligt at se glad ud, ikke bare for at lette hans egne Bekymringer, hvad de nu end kan skyldes, men ogsaa for at vise andre, at det hele slet ikke er saa galt, som det kunde se ud til.

Der staar i Spejderloven, at en Spejder er glad og frejdig, selv naar det ser mest galt ud. Hvis han kan tvinge sig selv til at se glad ud, hjælper det baade Smerte, Vrede og Vanskeligheder.

Staa ikke med Ryggen til Solen,

er et andet Motto. Enhver dygtig Spejder ved, at naar man undersøger Spor paa Jorden, skal man staa saadan, at man har Sporene mellem sig og Solen. Saa træder de meget klarere frem.

Men dette er ikke den eneste Betydning af dette Motto. Der er ogsaa en anden og vigtigere.

Det betyder, at naar der er noget Solskin eller et Lysspunkt et eller andet Sted, saa skal du finde det, naar du er i Vanskeligheder. Hvis du synes, at alt gaar dig imod, fordi du har slaaet Benet og derfor ikke kan være med i en Kamp eller Leg, saa tænk paa alle de Invalider, som aldrig kan være med der.

Ligemeget hvor langt nede du er, husk altid paa, at der er en lys Stribe rundt om en mørk Sky. Der er altid et Lysspunkt, naar blot du leder efter det i Stedet for at vende det Ryggen.

Fuglesangens Visdom.

Har du nogensinde hørt en Drossel synge Stick to it, Stick to it? Det betyder Bliv ved, Bliv ved, og saadan lyder dens Sang for mig. Jeg synes det er noget, en Spejder kan bruge som sit Motto. Det er mange, som giver op, lader det gaa, som det bedst kan, naar den første Iver har fortaget sig. Men hvis de gør det med smaa Ting, saa gør de det ogsaa med store Ting, og saa bliver de aldrig til noget.

Saa hvis du engang er ked af dit Arbejde, hvad det nu end kan være, og har Lyst til at opgive

Staa fast!

Staa fast!

det og prøve noget andet, saa husk paa Drosseleens Sang: Stick to it, Stick to it, og Bliv ved, Bliv ved dit Job. og du opdager senere, at du har faaet Glæde deraf.

Spejdersmilet.

Er Fremtiden sort som Torden, lad Folk ikke se, du er bange.

Fremtving et roligt Smil af Glæde, hele Dagen lang.

Og kaldet dig »Lille Solskin« og ønsker at ogsaa de var fri for Besvær, saa maa du — LE.

Glæden kan komme, naar man søger den. Du maa kunne beherske dine Tanker, saa at du kan tvinge det bort, som gør dig vred eller bedrovet. Smil og vend dig mod mere muntre Tanker.

Hvad der er sket, kan aldrig gores om; lad være med at ærgre dig over i Morgen, men spred Glæde i Dag, og du vil opdage, at du selv bliver glad.

Og det er, hvad jeg venter af enhver Spejder.

Baden-Powell of Gilwell.

VED LEIR- RAALET

EGON BRUUN

... er Patruljeassistent i 1. Skagen Trop og femten Aar. Han var sammen med sin Klasse til Badning i Sommer, men da han havde en daarlig Fod, var han ikke med i Vandet. En af hans Kammerater, der ikke svømmede særligt godt, blev taget af Understrømmen og ført ud langs Molen.

Da Egon hørte hans Raab om Hjælp, løb han ud langs Molen og videre over Bølgebryderens glatte Sten, sprang i Vandet med alt Tøjet paa og fik bjerget Kammeraten saa langt ind trods den kraftige Strøm, at andre paa Molen kunde faa Tag i dem.

Det var resolut og modigt af Egon, og han har derfor faaet overrakt Korpsets *Solvkors for Livredning* for sin spejdermæssige Optræden. Hans Navn staar nu i Korpsets *Æresbog* sammen med andre Spejders, der har vist, at de har forstaaet hvad der kan kræves af en Spejder i en vanskelig Situation — og tillige har været beredt til at møde Situationen.

JUL

Ja, det er jo snart Jul. Forløberen for Julen er jo for Spejdere og Ulve: »Spejder-Jul«, et af de Julehefter, der kommer i det største Antal Eksemplarer herhjemme. Det bør enhver Ulv og Spejder have. Men desuden kan I tjene godt paa Salget af Heftet og lade Fortjenesten indgaa i Patruljekassen; der skal nok være et eller andet, jeres Patrulje kunde lide at anskaffe sig, og her er Chansen for at tjene Pengene til det.

En anden lille Forløber er »Spejdernes Lommebog«. Ligesom Landmænd, Mekanikere og mange andre Fagfolk har deres egen Lommebog, har Spejdernes deres, og det er som bekendt lige en, der passer for Spejdere og Ulve.

JULE-GOOD-TURN

er dog det enhver Trop og Flok dog sætter

mest ind paa. Som Spejdere paahviler det os at være hjælpsomme mod andre hver for sig i vort daglige Liv. *Baden Powell* sagde, at det gjaldt om, at vi havde gjort det til en Vane for os at være hjælpsomme og fra ham stammer det Spejderord: »Do a good-turn daily«. Gør en god Gerning hver Dag.

Her ved Juletid samles Flokens og Troppens Medlemmer for at gøre en good-turn af et lidt større Format, og ogsaa i Aar har jeres Førere Planer for Jule-good-turn. Hjælp med alle i den Udstrækning, I nu kan.

Egon Bruun.

OG NAAR I HAR GJORT DET, føles Juleglæden stærkere. Har I tænkt paa jeres egen Julegave; det I selv ønsker jer? For Eksempel Kontingent til Korpsslejren til næste Sommer! Det er slet ikke for tidligt at tænke paa det. Jeg kender en Trop — og det er slet ikke nogen Velhavertrop, tværtimod,

— som allerede tænker paa Jamboreen 1947. Troppen er saamænd allerede begyndt at lære Fransk, da den jo ved, at Jamboreen finder Sted i Frankrig.

Naa, der er nu paa meget langt Sigt, men Sommeren 1946 er trods alt slet ikke saa langt ude i Fremtiden. Saa tænk lidt paa den.

1946

bliver et Mærkeaar for vort Korps. Vi vil atter kunne marchere i flot Formation, lade Signalthornene blæse Fanfare som i gamle Dage, og efterhaanden se baade Spejdere og Ulve i fuldt reglementeret Paaklædning igen — og vi vil alle sammen med i Korpsslejren.

Glædelig Jul og godt Nytaar.

von Holten

JACKS Julegave

Af
Gordon Shaw
oversat af
Stilk

Jack McGregor stod og bagte Pandekager, da hans Kammerat, Zeb Simpson, kom ind i Hytten.

»Der er en, der vil snakke med dig«, sagde han kort, »en Rødfrakke.«

»Naada! En Rødfrakke!« sagde Jack glad. I over en Maaned havde han og Zeb boet alene i det øde Nordvest-Canada, og skønt Zeb var en god Kammerat, var han ikke til at slaa et Ord ud af.

Jack gik hen til Døren og saa Politimanden, der var ved at stige ud af sin Enspænderslæde.

»Hvad i Alverden ... Det er jo Pete!« udbød Jack og trykkede sin Broders Haand hjerteligt, »hvad bringer dig paa disse Kanter?«

»Glædelig Jul,« smilede Pete McGregor.

»Tak i lige Maade,« sagde Jack, »men der er da næsten en Uge til. Kom nu indenfor og faa noget i Skrutten.«

Pete rullede sin Sovepose ud og tog en lille Pakke frem.

»Her er en Julegave til dig,« sagde han, »jeg syntes, jeg vilde stikke indenfor og give dig den, da jeg alligevel skulde denne Vej.«

»Tak skal du have! Jeg havde knageme ikke ventet nogen Julegave i Aar,« sagde Jack, »Kom nu med indenfor, tilføjede han og trak sin Broder med ind i Hytten og præsenterede ham for Zeb.

»Jeg har et Stykke Arbejde at lave,« sagde Pete McGregor, »jeg troede, at jeg skulde have haft en hyggelig Jul med Gutterne paa Stationen i Aar. De holder et stort Selskab for alle Nybyggere, med Middag og Dans og Juletræ og alt det der; men jeg bliver snydt.«

Han sukkede

»Jeg skal helt op til Bluefish Søen efter en Morder.«

»Ærgerligt, hvad?« sagde Jack, »men jeg vilde ikke have noget imod at tage med dig, bare for Afvekslingens Skyld. I Længden er det lidt kedeligt at bo alene her, særligt naar man er sammen med Zeb, der ikke siger syv Ord paa syv Dage.«

Zeb grinede, men sagde ikke noget. Mens han tændte sin Pibe, spurgte Pete sin Broder:

»Hvad synes du om Julegaven?«

Jack lukkede Pakken op. Det var et Farvefotografi i Ramme, forestillende Pete i fuld Uniform.

»Pragtfuldt,« sagde Jack. »Men jeg har ikke noget til dig, og jeg kan ikke lide at modtage en Gave uden at give noget til Gengæld.«

»Det kan du skyldte mig til næste Aar,« sagde Pete. »Men hør, hvordan gaar det med den Midtag. Jeg skal snart af Sted igen, der er over tre Hundrede Kilometer til Bluefish Søen herfra.« —

»Hvad er det for en Fyr, du er ude efter,« spurgte Jack, da de satte sig til Bords.

Politimanden tog et Dokument frem og foldede det ud. Det var en Efterlysning med Billede af Jo Green, som havde myrdet et Medlem af

det ridende Politikorps nede ved Grænsen til U. S. A.

»Saa dan ser han ud,« sagde Pete, »det er ham, som ødelægger min Julefest. Pokker staa i ham. Det er en grim Ka'! at se paa.«

»Lad Billedet blive her,« sagde Jack, »det kan være, at der kommer nogle Jægere forbi, som har set ham luske rundt. Maaske er han slet ikke taget til Bluefish Søen. Jeg hænger ham op paa Væggen.«

En Time senere startede Pete igen.

»Hvis jeg faar fat i Jo Green,« sagde han, »skal han faa det betalt, at han ødelagde min Julefest. Du kan bande paa, at der bliver Ballade paa Stationen!«

Fangsten i Bjørnefælden.

Jack McGregor vaagnede med et Sæt og satte sig op i Sengen og lyttede. Først hørte han ikke andet end Zeb Simpsons Snorken, men saa kom det igen. Der var ingen Tvivl: det var et Raab om Hjælp.

»Hjælp! Hjælp! Hjä—ælp!!« Stemmen blev mere og mere skingrende.

Jack trak nogle Klæder paa og greb Riflen, der hang ladt paa Væggen. Og uden at vække Zeb løb han ud i den bitterlig kolde Nat. Et Øjeblik stod han og lyttede, saa hørte han Skriget igen og stedfæstede Lyden nøjagtigt. Den kom fra en Bjørnefælde, han og Zeb havde lavet for nogen Tid siden — en dyb Grube i Jorden, dækket med Grene en Sne. De havde ikke haft noget ud af den før, for der var ingen Bjørne kommet i Nærheden af den.

»Og denne Gang er det en menneskelig Bjørn,« sagde Jack leende til sig selv.

Saa kom Skriget igen, men mere dæmpet, og derpaa kom der et Brøl, som sandelig ikke stammede fra noget Menneske. Det fik Jack til at standse sin Latter og gispede forfærdet. Der var baade et Menneske og en Bjørn i Fælden!

»Du store Kineser!« mumlede Jack. Nu kunde han se, at Dækket over Graven var braset sammen, og han bøjede sig over Hullet uden dog at kunne skelne noget dernede. Men da han strog et Par Tændstikker, skintede han i det svage Lys fra dem et snærende Gab og ikke langt fra det en Mands opadvendte ligblege Ansigt.

I en Fart greb han Riflen med den ene Haand, og mens Tændstikkerne endnu blafrede, jog han Mundingen ind i Gabet og trak af. Der lod et rædselsvækkende Brøl, og Bjørnen, der var dræbt paa Stedet, væltede om paa Ryggen oven paa Manden. Han gav et dæmpet Skrig fra sig, og saa blev alt dødsens stille.

»Puh-ha, den var skrap,« udbød Jack og sprang ned i Hullet. Han landede oven paa Bjørnekadaveret og gav sig til at stryge flere Tændstikker. Han fik fat i Mandens Haand og hev til. Saa stærkt halede han, at han fik Manden trukket ud under Bjørnen og op paa den. Den stakkels Fyrs Ansigt var hvidt, og hans Øjne lukkede. Han havde en Skramme i Panden og trak Vejret med Besvær.

»Tag og hjælp lidt med selv,« sagde Jack og loftede ham med Opbydelse af alle sine Kræfter. Han kunde netop faa ham op i Højde med Jordoverfladen, og med en Kraftanstrengelse rullede han ham ud i Sneen. Og saa kravlede han selv op.

»Nu skal vi ind i Varmen,« sagde han til den næsten bevidstløse Fremmede. »Det var med Nød og næppe, du slap med Livet, min Ven. Kom med hen til Hytten.«

Han maatte halvvejs bære Manden hen til Hytten, der kun var et Par Hundrede Meter væk. Omsider fik han ham dog ind og lod ham ligge stønnende paa Gulvet, mens han tændte Lampen. Zeb vaagnede ved den Støj, han gjorde, og saa søvnigt op. Men da han fik Øje paa Manden paa Gulvet, satte han sig op med et Sæt.

Jack forklarede, hvad der var sket.

Mnaa« sagde Zeb, »det er e'entlig majed heldigt. Je' ha'de værli-li' alder haabet aa' faa no'ed i den Møgfelde. Hva' er't for en Fyr?«

Jack loftede den Fremmede op og satte ham i en Stol. Der stod en Kedel kogende Vand paa Ildstedet, og Jack lavede en Kande stærk varm Kaffe. Han gav Manden lidt, og det lod til at kvikke ham op. Han var aabenbart ikke alvorligt saaret.

»Ugh!« gispede Manden. »Jeg røg gennem de der Grene, og ti Minutter efter dumpede et stort laadent Bjerg ned i Hovedet paa mig. Jeg var ved at blive mast ihjel. Det var vist en Bjørn op — — —«

Han saa sig omkring. Hans Øjne faldt paa Efterlysningen paa Væggen. Han rejste sig halvt

op. Saa sank han tilbage i Stolen, men hans Haand famlede saa underligt ved Hoftten.

»Pas paa hans Haand der!!« brølede Zeb og sprang ud af Sengen. »Kan du ikke se, hvem det er, Jack. Det er det samme Fjæs og — — —«

Et bragende Skud rystede Hytten. Zeb udstødte et Skrig og pressede Haanden mod Laaret. Han sank tilbage paa sin Seng med Ansigtet fortrukket af Smerte.

Jack stod maalløs et Øjeblik, mens Sandheden gik op for ham. Denne Mand, som han havde reddet, var Jo Green, den efterlyste Morder. Og han havde trukket en Revolver frem og skudt Zeb ned, for Zeb havde kunnet faa fat i et Vaaben. Og nu rettede han Revolveren mod Jack selv, og der var Mord i hans Øjne.

»Naa saa snuppede I mig, hva'« hvæsedes Manden ...«

Jack spildte ikke Tiden. Han havde reddet denne Mand fra en frygtelig Død. Men selv det, fik ikke Slyngelen til at tøve. Revolveren forskrækkede ikke Jack; han handlede med Lynets Hast.

Han kastede sig fremad og nedad. Revolveren bragede igen, men Kuglen gik langt over Hovedet paa Jack. Før Green kunde trykke paa Aftrækkeren igen, havde Jack grebet ham om Benene. Han væltede ham omkuld, og Bandittens Skyder faldt paa Gulvet.

Zeb Simpson sprang frem til trods for sit Saar og reddede Lampen paa Bordet fra at vælte, for Jo Green havde slaaet Hovedet mod Bordet i Faldet.

»Naa, saa det vilde du,« raabte Jack, og lod sig falde med al sin Kraft paa Greens Bryst. Morderen tabte Vejret og laa stille under den unge Mand, som havde gjort det af med ham.

»Naa!« stønnede Zeb, og tog den tabte Revolver op, »nu skal jeg smadre din dumme Knold, hvis du laver flere Numre med os,« og han holdt Vaabnet saa truende, at Jo Green begyndte at brøle at han var ganske uskyldig.

»Jeg har ikke myrdet nogen!« raabte Manden. »De er ude efter mig, men det var ikke mig. Jeg har slet ikke gjort noget.«

»Næh, det ser saad'n ud,« sagde Zeb barskt, »men vi vil nu ta' aa' sikre os alli'vel. Rejs dig, Ansigtet mod Væggen, og Grabberne op.«

Morderen adlod. Der var ikke andet at gøre. Jack hentede et Reb, og faa Minutter efter var Jo Green forsvarligt bundet paa Hænder og Fødder. Og da han begyndte at bruge Mund, fik de Ro ved at kneble ham.

Og saa faldt Zeb besvimet om. Hans Saar var mere alvorligt, end Jack først havde tænkt sig.

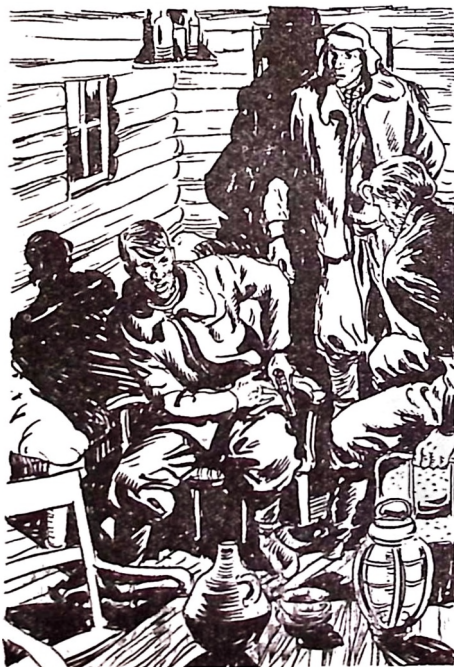
3. Paa den frose Flod.

»Det er vel bedst, at du bringer ham ned til Rødfrakkerne,« sagde Zeb.

»Ja, det er vel det fornuftigste,« sagde Jack, »men hvad med stakkels Pete?. Han maser op til Bluefish Søen og tror, at Jo Green er der. Jeg kunde maaske indhente ham og fortælle ham det store Nyhed, saa at han kan vende tilbage til Stationen med Jo før Jul.«

»Og la' mig passe paa ham der saa længe?« sagde Zeb arrigt. »Jeg har nok at gøre med at passe paa mig selv, med det hersens Hul i mit Ben.«

»Kunde du ikke klare dig alene et Par Dage?« spurgte Jack, »jeg kunde tage Hundeslæden og tage Fyren med mig. Jeg vilde saa gerne hjælpe

Pete til at naa tilbage til den Julefest. Det vilde være en flot Julegave at give ham, og jeg skylder ham jo en.»

»Ja, jeg ved, at det ka'tte hjælpe, at jeg prøver paa at overtale dig, naar du har sat dig saad'n no'et i Ho'det,« sagde Zeb.

»Du er saa snakkesalig i Dag som aldrig før,« lo Jack, »men hør nu; jeg tager af Sted, og Green maa tage med mig. Jeg skal nok holde Styr paa ham. Og vi starter med det samme.«

Zeb trak paa Skuldrene, men sagde ikke mere. Han saa, at hans unge Kammerat var ivrig efter at prøve paa at indhente sin Broder.

Jack opstillede dette Regnestykke: Pete havde forladt deres Hytte den foregaaende Dag, men hans Slæde var tungt lastet, og blev trukket af en Hest. Vejen gennem Skoven var ikke god for Heste, naar der laa Sne. Pete kunde højst komme tredive Kilometer frem om Dagen. Men Jack der havde en let Slæde med Hundeforspand, vilde med lidt Held kunde naa tres Kilometer om Dagen.

Derfor burde han naa sin Broder samme Aften, hvis han startede straks. Og Pete kunde komme tilbage til Stationen tids nok til at deltage i Julefesten.

At efterlade Green hos den næsten hjælpeløse Zeb var risikabelt. Saa Green maatte tage med ham, enten han vilde eller ej. Jo Green syntes ikke om Ideen, han bandede og gjorde Vrovl, mens Jack spændte Hundene for. Jack pakkede Slæden med Tæpper og Proviant til dem begge. Saa bandt han den løse Ende af det Reb, som Jo's Hænder var bundet med, fast til Slæden. Ved Daggrø var han klar til Turen nordpaa.

De første fem—seks Timer havde Jack fuld Fart paa. Jo Green blev snart træt af at udslynge Protester og Trusler mod sin Vogter, og maatte skynde sig alt, hvad han kunde, for at holde Trit med Koblet. Jack vandrede tavs af Sted ved Siden af sin Fange, og naar Jo prøvede paa at sagtné Farten, smeldede han blot truende med sin Hundepisk. Jo skuttede sig, hver Gang Snerten susede forbi Hovedet paa ham, og fandt til sidst ud af, at han hellere maatte holde Mund og gaa til.

De havde gaaet omkring femogtredive Kilometer, da Jack saa Spor, der tydede paa, at hans Broder havde slaaet Lejr der Natten før. Skönt Green gjorde Vrovl, besluttede han at gaa tredive Kilometer til, før han slog Lejr. Der var ikke faldet Sne, siden Pete var kommet forbi, og hans Spor var let at følge. Jack haabede at naa ham samme Aften.

Fire Kilometer efter den forladte Lejrplads stødte han paa noget, som forskrækkede ham.

Der laa en død Hest ved Siden af Sporet. Og ved Hesten stod Pete's Enspænderslæde.

Hesten var skudt gennem Hovedet. Seletøjet var taget af den og smidt over Slæden. Og hele Pete's Udrustning var væk, men Pete var ikke at se.

I første Øjeblik troede Jack, at der havde været Banditter paa Spil. Men ved nærmere Undersøgelse fandt han ud af, at det ikke var Tilfældet. For Hesten havde brækket Forbenet.

»Den er kommet til Skade, og Pete har været nødt til at skyde den,« sagde han til Jo Green, som brummede til Svar, »og Pete har fortsat til Fods. Pokkers ogsaa! De Rødfrakker vil aldrig tage imod Fornuft.«

Han fulgte Pete's Fodspor, og femten Kilometer længere fremme kom han ud paa en tilfrosen Flod. I det samme gav Hundene sig til at bjæffe og hyle. Mændene standsede og lyttede.

Et højt, gennemtrængende Raab naaede Jacks Ører.

»Hjælp!«

Det blev gentaget, og Jack stirrede frem for sig. Det var ved at blive mørkt nu, og han kunde ikke se saa langt. Men da Raabet om Hjælp kom igen, piskede han paa Hundene og skyndte paa dem.

Det var nær gaaet galt. Skönt Isen paa Floden var tommetyk, var der dog hist og her tyn-dere Steder paa Grund af en varm Strøm. Og Hundene var nær løbet lige i saadan en Vaage. Men heldigvis fik Jack dem standset i Tide.

Raabet blev gentaget ikke tre Meter foran Jack; han løb frem og for saa forfærdet tilbage.

Han saa sin Broders blege Ansigt stirre op paa ham. Kun hans Hovede og Hænder kunde ses. Hans Krop var nede i det skæbnesvangert kolde Vand. Intetanende var han kommet til et tyndt Sted i Isen og den var bristet under ham.

Jack bed Tænderne sammen og bøjede sig frem. Han greb sin Broders Hænder og trak til. Man Pete McGregor var en tung Mand, havde tunge Klæder paa og en tung Oppakning spændt fast paa Skuldrene. Klæderne og Opakningen var dyngvaade. Det var mere end Jack kunde klare at hale ham op.

»Hold fast, du gamle!« udbød han, »prøv at hjælpe lidt til selv.«

(Fortsættes Side 127.)

Med $\frac{M}{Y}$ Atlantide til Afrika

Rejsebreve I

Kære Spejdere og Ulve!

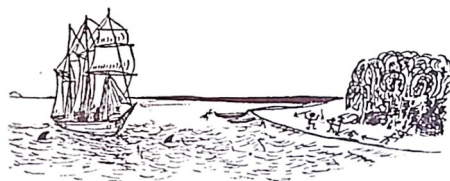
Saa er Eventyret, som jeg fortalte Jer om i sidste Nummer af Spejdernes Magazin, begyndt, og jeg sidder nu her i Porthsmouth i England, det første større Opholdssted paa Vejen.

Inden jeg fortæller om mine hidtidige Oplevelser, kun en lille praktisk Bemærkning: Da Hjemsendelsen af mine Breve og Trykningen af Bladet nødvendigvis maa forsinke Forretningsgangen en Del, er Nyhederne jo ikke helt saa friske, som de kunde være. Naar I læser dette i December, har jeg allerede sat Foden paa det mørke, afrikanske Fastland, men herom vil jeg først kunne berette i Februar-Nummeret.

Naa, Afsejlingen fra København forløb fint, og snart havde vi lagt Svendborg, den sidste danske Havn, vi anløb, bag os; for fulde Sejl gik det ned over Østersøen til Kielerkanalen. Her saa vi de første store Ødelæggelser fra Krigen, selv om Kielerkanalens Omgivelser er for intet at regne f. Eks. i Sammenligning med selve Kiel og Hamborg.

Da der stod en stiv Nordvest-Kuling ind fra Nordsoen, blev vi liggende en Dag over i Cuxhafen ved Elbens Udløb, og da vore Papirer lød paa, at vi var »allied sailors« (allierede Søfolk), kunde vi om Aftenen gaa gratis i Biografen sammen med de engelske Besættelsestropper. Samtidig fik vi et Indtryk af, hvor forfaldent alting er i Tyskland, selv i en By, der som denne var gaaet fri for Bomber, og det slog os, hvor gustne og blodfattige alle Tyskere ser ud, til Trods for at de for Størstepartens Vedkommende er godt klædt.

Turen over Nordsoen blev vor Ilddaab, en skrap Omgang, som lærte os et og andet om, hvordan man forholder sig paa et Skib, naar alting ruller og svinger, og Kompasskaalen er det eneste vandrette i Tilværelsen. Særlig galt var det, at vi paa Grund af Minefaren skulde følge en ganske bestemt Rute, der var afmærket med Lysbojer; derved fik vi Snuden lige op i Vinden

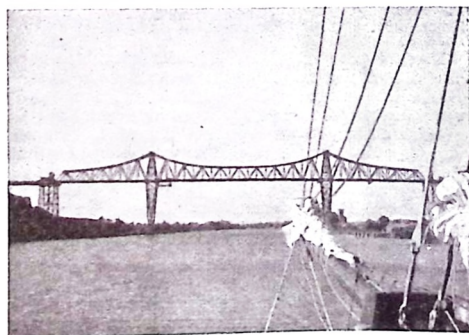
og Bølgerne, og dertil kommer, at Skibet er tungt lastet, særdeles tungt lastet endda. Naa, vi kom da igennem det, og selv om det holdt haardt, lykkedes det flere af os snyde Kong Nep-tun for hans Offer. At begge Kokkene var Døden nær af Søsøge, gjorde ikke saa meget, da vi til Maaltiderne mest levede af tørt Rugbrød, Knækbrød og Kiks — man skulde jo ikke ligefrem udfordre Skæbnen.

Et Par Nætter senere viste Nordsoen eller rettere den østlige Del af Kanalen sig fra en hel anden Side: Det begyndte med Dis og skærpet Ud-kig efter Bøjer, men hen paa Aftenen kom Taa-gen rullende i tætte Banker, og da vi var gaaet Fejl af to Bøjer, turde Kaptajnen ikke risikere at løbe længere; vi kastede saa Anker i Nærhe-deden af et Par andre Skibe, der var lige saa me-get ude at svømme som vi, og hvis Ringning med Skibsklokken lød uheldsvangert over til os gen-nem Taaen. Næppe var de 45 Favne Ankerkæ-de løbet ud, før vi hørte Taagehorn fra Øst, fra samme Retning som vi selv var kommet, og snart dukkede Lanterneerne af to Skibe ud af Taaen og holdt lige ned imod os, mens man tydeligt hørte Vandet skumme for Boven. Dog vo-re Lanterneer og vor Klokkeringning kunde de ikke tage Fejl af, og de holdt da ogsaa 50—100 m foran Boven og kastede snart selv Anker. Da det næste Morgen blev lyst, viste det sig, at vi havde sejlet saa fint, at vi laa mindre end en Sø-mil til Styrbord for Bøjen.

Den Dag fik vi saa omsider, efter at have pas-

Arbejdsdag ombord

Op ad Themsen

H. M. S. Victory — Admiral Nelsons Flagskib.

seret en uhyggelig Mængde Vrag, England i Sigte, og med Lods om Bord gik det ind gennem den engelske Kanal. De første Dyr, Ekspeditionen har indsamlet, var to Skovspurve, som den Dag laa døde af Udmattelse paa Dækket. Paa Vejen over Nordsoen havde vort Skib flere Gange fungeret som Hvileplads for trætte Trækfugle paa deres Vej mod Syd og Vest.

Her i Portsmouth satte jeg for første Gang Foden paa Old England's Jord, og det var et stort Øjeblik. Det var en Søndag, vi kom ind, og Søndage i England er noget helt for sig selv. Alt er lukket, og vi maatte derfor udsætte alle vore Forretninger til Dagen efter. Til Gengæld naaede vi et Besøg paa Nelsons Flagskib fra Slaget ved Trafalger i 1805. Det var et mægtigt Linieskib med tre Kanondæk, og alting om Bord større, end man i sin ellers vilde Fantasi havde forestillet sig, saaledes var Ankertovværket 15—20 cm i Tværnsnit, og Masterne var fornedet næsten 1 m i Diameter. Vi saa bl. a. Stedet, hvor Nelson var faldet, og i et Skrin laa hans store Søkikkert — den I ved, han satte foran det blinde Øje i Slaget paa Reden.

Dagen efter fik vi Chansen for en Tur til London. Jeg ved ikke, hvor meget I har læst eller hørt om England og specielt London, men Navne som Big Ben, Westminster Abbey, Parlamentet, Scotland Yard o. s. v. kender sikkert adskillige af Jer, og I kan tænke Jer, at for en gammel Englandsselsker som mig, var det en meget stor Oplevelse at staa Ansigt til Ansigt med alt dette og meget meget andet. Slaget om England i 1940 og senere Tyskernes flyvende Bomber har givet gamle London nogle fæle Skrammer, saaledes ligger der Nord, Øst og Syd for Londons største Kirke, St. Pauls Cathedral, et mange hundrede Kvadratmeter stort, fuldstændig raseret Omraade, op over hvilket St. Paul rejser sine søjlekædte Mure, ligesom et Billede paa den kristne Kulturs Sejr over Krig og Ødelæggelse.

Om Natten overnattede vi ude hos Dr. Fraser, den engelske Videnskabsmand fra British Museum, der skal gøre Ekspeditionen med, og det var morsomt at se et engelsk Hjem indefra. Som et Eksempel paa, hvor meget London'erne har gaaet igennem, kan nævnes, at Dr. Fraser fire Gange fik repareret sit Hus efter Bombenedslag i Nærheden, og en halv Time efter, at der den fjerde Gang var blevet lagt sidste Haand paa Reparationerne, faldt der en flyvende Bombe 200 m borte og blæste alle Vinduesrammerne ud, saa

En Gallionsfigur.

han og hans Kone måtte flytte ned og bo i Beskyttelsesrummet i Haven.

Jeg naaede ogsaa et Besøg i de engelske Spejderes store Depot paa Buckingham Palace Road, og man fortalte mig, at de herovre er lige saa smaat kørende med Uniformer og Telte og andet Materiel, som vi er det hjemme, saa vi maa nok en rum Tid endnu tære paa, hvad vi har og kan redde os, thi fra England kan vi vist foreløbig ikke vente os meget.

— Saa snart som muligt kaster vi los, og saa peger Kompassnaalen Syd — ned til de Lande, hvor Solen staar i Zenith, og hvor man spiser de Frugter, som Bonden aldrig ser, men herom nærmere næste Gang.

Med Spejderhilsen

Torben.

Redaktøren af et af vore kendte Vittighedsblade var til Selskab. En af Gæsterne sagde i Aftenens Løb til ham: »Oppe hos Dem faar De vel tilsendt en Mængde gode Vittigheder mellem Aar og Dag?« »Masser«, svarede Redaktøren, »Masser«. Hofligst spurgte Gæsten da: »Sig mig, hvorfor trykker De ikke nogle af dem?«

Kan du klare

Hverdagens smaa Problemer?

Det er ikke noget orientalsk Alfabet, du ser over disse Linier. Det er et Tegnsprog, som omrejsende »Handelsmænd« benytter sig meget af i fremmede Lande. De betyder:

1. Ikke godt. For fattige og ved for meget
2. Hvis én har noget, de har Brug for, saa plejer de at købe.
3. Gaa hen til den Dør.
4. Der er ikke noget at gøre dér.
5. Ødelagt ved for mange Henvendelser.
6. Godt, undtagen de kolde Kartofler.
7. Onde Folk, vil helst spærre én inde.
8. Farligt. En er sikker paa en Maaned i Hullet.
9. Religiøse, men ellers meget flinke.

Tegnene anbringes ved Indgangen til Husene, saa at andre Vagabonder kan se dem. — Mon de danske Vagabonder ogsaa har et Tegnsprog?

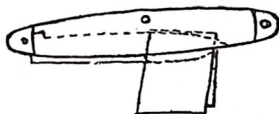

Knirker Skoen ?

Det kan tit være irriterende, naar Skoene knirker, og navnlig naar det er saa let at rette paa. Faa et Par smaa Træpløkke — snak evt. med en Skomager om at faa dem, — stik saa et lille Hul midt under Skosaalen og driv Pløkken i. Resultatet er meget bedre end det gamle Raad med at »lægge Saalen i Fernis eller Olie«.

Kan du ikke faa Lommekniven op?

Nye Lommeknive har brækket mange Negle. Hvis man folder et Stykke Papir, forsigtigt fører det ind under Æggen der, hvor den er helt lige, og saa trækker i Papiret, saa aabnes Kniven uden Tab af Finger eller Negle.

Har du brændt din Finger paa en Tændstik?

Hurtig Hjælp er dobbelt Hjælp: Før straks det brændte Sted op til Øreflippen og hold det ind imod den. Nærmere kan det ikke være, — og saa hjælper det!

Knobkonkurrencen ...

Knobene var: 1: Rigtigt Pælestik; 2: Galt Raabaandsknob (Tegningen viste et Tyvestik; Tampene ligger til hver sin Side); 3: Galt to enkelte Halvstik (det var Slyngestik omkring Langtovet); 4: Galt Tømmerstik (Tampen viklet om den forkerte Del af Tovet); 5: Galt dobbelt Halvstik (Tegning viser kun to Bugter); 6: Rigtigt Slyngestik; 7: Galt Flagknob (det skal væ-

re det tyndeste Tov, der lægges overkors, naar man binder Flagknob, med ulige tykke Tove).

Af alle de mange Indsendere var der kun tre, der klarede Fælden i Flagknobet. Ved Lodtrækning vandt

PF i 5, Aarhus, Torkil Heiede, og han har nu faaet den dejlige Slirkniv tilsendt.

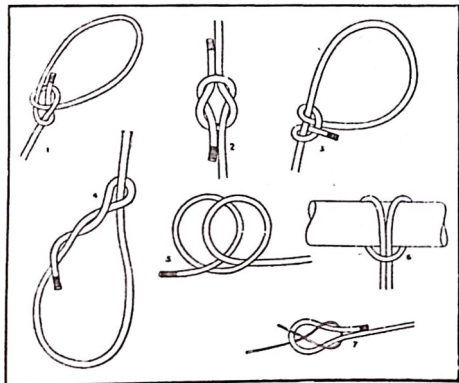
... og de rigtige Knob

BAGER

Kender du ham!

Han er begyndt at spare sammen til Korpslejen.

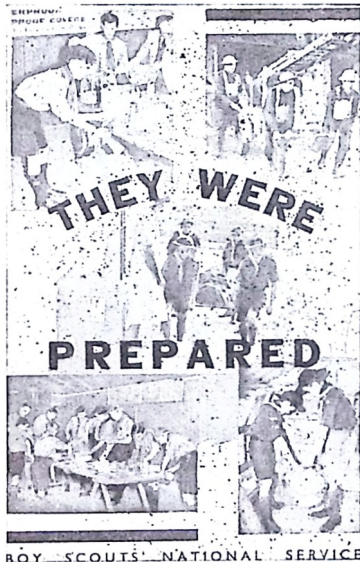

DE VAR BEREDT

Hjælpsomhed er Kendemærket for den sande Spejder, uanset Grad eller Alder. Ønsket om at gøre good-turns, som altid var til Stede i Fredens Tid, er forvandlet til virkelig Selvopofrelse i Krigen.

Da Premierministeren, Mr. Winston Churchill, fornylig skrev til mig, sagde han: »Kvaliteten af det Arbejde, som Drengespejderne har gjort paa Hjemmefronten under Krigen, har været overordentlig fin.«

SOMERS,
Chief Scout.

De engelske Spejdere fik, mens Krigen rasede, kun alt for rig Lejlighed til at vise, hvad de havde lært. Mens mange af Førerne var indkaldt til Hær, Flaade og Luftvaaben, uddannede Spejderne sig under de faa tilbageblevne Førere, som arbejdede i krigsvigtige Fabrikker, til det civile Forsvar. Over 60.000 Spejdere tog Beredskabsmærket og de deltog i 180 forskellige Slags Hjælpetjenester, baade i Meldtjeneste, Rydningstjeneste, Brandtjeneste, Samaritergerning, Evakuering, Landbrug, Flygtningehjælp og meget andet. Mange af de Bedrifter, der her er udført, vil man aldrig faa noget at vide om, men nogle var der Vidner til, og derfor kan vi andre nu faa at vide, hvordan de engelske Spejdere udførte deres Pligt.

Stanley Mills var 15 Aar. Mens han en Dag gjorde Vagttjeneste, blev Huset under Luftangrebet ramt, og han blem klemmt inde. Da han var gravet fri og havde været ude i frisk Luft i nogle faa Minuter, paastod han, at han var rask, selv om han havde faaet et ordentligt Chok. Han fik fat i en Hakke og vendte tilbage for at hjælpe til med at rydde op i Ruinerne. Senere fik han Be-

sked paa at bringe Bud til nærmeste Meldested. Det blev ikke nogen fredelig Tur han fik, — undervejs faldt der flere Bomber og han blev blæst af Cyklen. Han fortsatte til Fods og naaede Meldestedet, hvor han fik aflagt Rapporten. Flere Gange havde man sagt til ham, at han skulde hvile ud efter Choket, men først her, da den vagthavende paa Meldestedet længe havde snakket med ham, lykkedes det at faa Stanley til at blive der og hvile ud.

Den 8-aarige Alan Grover sad og spiste Frokost sammen med sin Far og Mor, da en Bombe med et øredøvende hvinende Brag slog ned og hele Huset brast sammen. Redningsmandskabet kom hurtigt til Stede og en af dem fortalte siden: »Efter at hans Hjem var ødelagt af en Bombe, viste han stort Mod og holdt Hovedet helt klart efter at have været begrave i Ruinerne i over en Time. Da han blev reddet, kom han smilende ud og sagde, at han havde kun naaet at faa spist Halvdelen af sin Frokost. Han sagde ogsaa, at han var helt rask og ikke vilde paa Hospitalet. Da vi spurgte om hans Mor og Far, som vi ikke havde faaet ud endnu, fortalte han os nøjagtigt, hvor de var i Ruinerne, og det var i Virkeligheden hans Skyld, at de blev fundet saa hurtigt.«

Under et Luftangreb stod den 17-aarige George Collins i en Gade, hvor to Huse blev ramt. Uden at tænke paa Faren, — fjendtlige Planer floy stadig hen over Husene, — løb George hen til Stedet, da der jo kunde være nogen, der var spærret ind i Ruinerne. Han fik hurtigt opklaret, at i det ene Hus var der 3 Børn, som sov paa 1. Sal; der var ingen som vidste, om de var kommet ud, saa George besluttede at se efter. Der var ikke nogen Stige i Nærheden, og Trappen var faldet sammen, da Halvdelen af Stueetagen var bombet væk. Han klatrede op i Ruinerne og naaede efter meget Besvær hen til Soveværelset. Han saa at Børnene var klemte fast, og at mellem dem og ham var der en Mur af Sten og Kalk. Der var ingen Tid at spille, — Situationen var for farlig til at der var Tid at tilkalde Hjælp, Gulvet truede med at give efter under ham, og Husets Ydermur kunde styrte sammen hvert Øjeblik, — saa Georges arbejdede sig febrilsk gennem Murbrokkerne og naaede tilsidst Børnene. En efter en trak han dem forsigtigt frem og langede dem ud gennem Vinduet til Hjælperen udenfor.

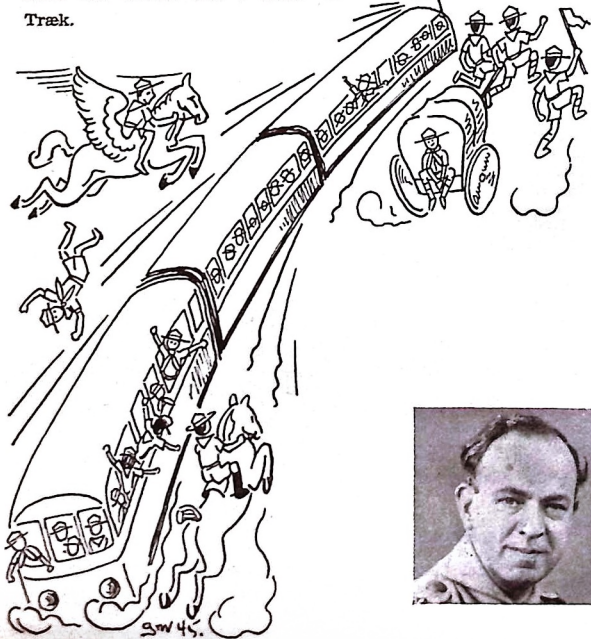
Til Korpslejr paa

Divisionschef K. K. Krebs,
Kongeaa-Division

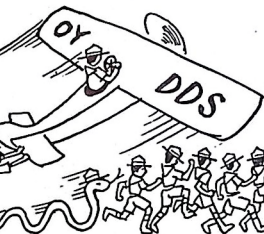
Hvem skal forberede Lejren!

Nu er Korpslejrudvalget ned-sat, og vi har fordelt de mange Opgaver imellem os, saa nu begynder Programmet at tage fast Form. Fornylig holdt vi Møde i Fredericia og gennemgik alt, hvad der skulde ske i store Træk.

Lejrens Bomærke

Vi var enige om, at vi skulde have et Bomærke, som alle, der vil med i Korpslejren, er berettiget til at bære allerede nu. Mærkerne vil blive sendt til jeres Tropsfører, saa han har dem i Løbet af Januar Maaned, I bør bære Mærket paa jeres Uniform indtil Korpslejren skal afholdes. Mærket koster 25 Øre og skal bæres midt paa højre Bryst-lomme.

Lejrsparemærker

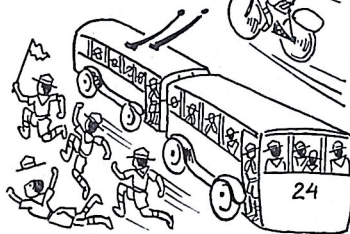
Prisen for Lejren bliver ca. 35 Kroner, og det kan det jo være svært nok at faa skrabet sammen paa een Gang. Derfor har Korpset fremstillet nogle Lejrsparemærker i Lighed med Bomærket. Dem kan du købe hos din Tropsfører for 1 Krone pr. Stk. og paa den Maade efterhaanden spare Lejrkontingentet sammen. Mærkerne klistres ind i et lille Hefte, som du ogsaa faar hos din Tropsfører.

Erik Østergaard
Leder af Korpsens Spejderarbejde

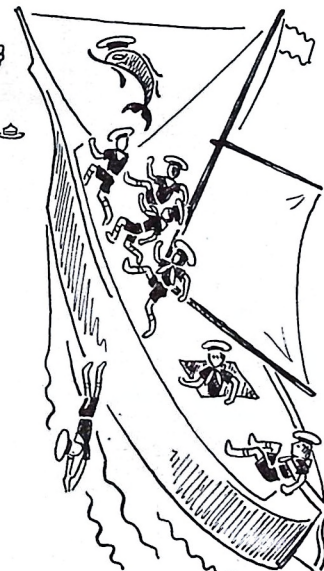
Alle Mand af Hüs!

Udenlandske Spejdere

Vi har allerede udsendt Indbydelse til Spejdere i Sverige, Norge, Finland, Island og England til at deltage, og vi haaber, at alle disse Lande vil blive repræsenteret. Vi har ogsaa hørt, at Færingerne glæder sig til at komme, og vi haaber ligeledes, at Dansk Spejderkorps, Flensborg, vil kunne sende et Hold.

Det bliver vældig interessant at mødes med saa mange fremmede Spejdere, og saa regner vi

endda med at kunne arrangere en Udenlandsrejse i Forbindelse med Lejren. Vi er nemlig i Gang med at undersøge Muligheden for at sejle jer alle sammen til Hålsingborg og Kulen; det vil blive en Tur, I husker.

Paa Gensyn til Sommer.

Erik Østergaard.

Divisionschef Sven Buhl,
Fyns Division

Forneden fra venstre til højre:

Divisionschef Borges Andersen,
Midtjyske Division

Distriktschef Mogens Cold,
København og Frederiksberg Distrikt

Divisionschef Eyvind Draiby,
Østebro Division

Tropsfører Jess Jensen,
Jens Bang Trop, Aalborg

Divisionschef N. V. Lundby,
Sydsjællands Division

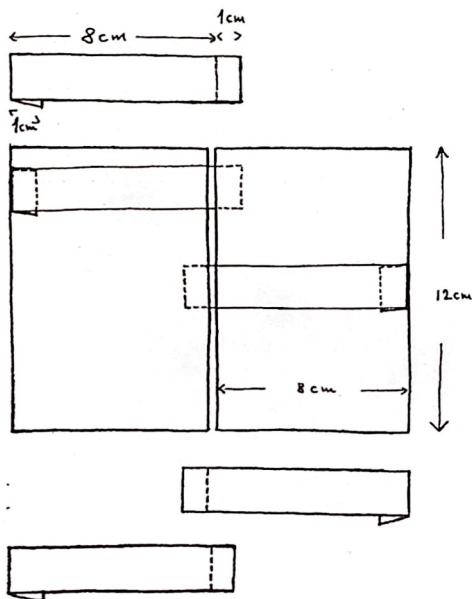

Ulvenes Side

Tryllebogen

Mon I ikke allesammen gaar og ønsker, at I kunde trylle en 10-Øre væk og frem igen? Det er slet ikke saa svært, naar man har en Tryllebog som denne her.

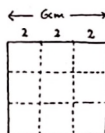
Man tager to Stykker Karton, der hver er 8 cm paa den ene Led og 12 cm paa den anden. Saa faar du fat i tre Tøjstrimler, der ser ens ud paa begge Sider og er 2 cm brede og 10 cm lange. Saa lægger du alle Delene op og klæber Kartonerne sammen ved Hjælp af Tøjstrimlerne, saadan som det er vist paa Tegningen. Husk at Kartonerne skal ligge tæt op ad hinanden.

Den tredje Strimmel klæbes fast nederst paa samme Maade som den øverste.

Inden Klistret er helt tørt, strammer du Båndene, saa at Bogen bliver helt stram i baadene den ene og den anden Ryg. Den kan nemlig lukkes op fra to Sider!

Nu laver du to helt ens Lommer af Papir, 6 cm paa hver Led, ved at folde den sammen efter Linjerne paa den lille Tegning, og klistrer dem

fast midt paa den midterste Tøjstrimmel, en Lomme, paa hver Side af Strimmelen. Saa mangler du bare at klistre noget sort Papir med Troldmænd, Hekse, Katte, Spillekort og Trylleformularer uden paa Kartonerne, saa det dækker de Steder, hvor Strimlerne er klistret fast, saa er Tryllebogen færdig.

Nu beder du din Far om at lægge en 10-Øre i den ene Lomme i Bogen. Naar du saa lukker Bogen, mumler en Besværgelse og lukker Bogen op igen, fra den anden Side, saa er der ingen 10-Øre i Lommen mere — den er — pist — væk!

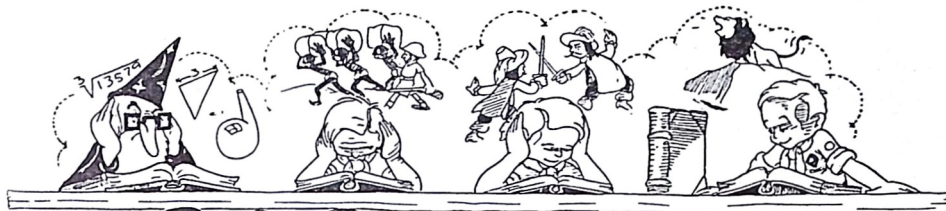
Sesam.

2

raske Ulve!

Her ser I allerede igen to dygtige Ulvunger. Det er Henry S. Rasmussen fra 5 Sønderbro Flok og Bandefører Henrik Andersen fra Holger Danske Flok. Ved at tage alle 12 Duelighedstegn har de vist alle Jer andre, at ingen Maal er for store, naar blot man arbejder støt paa at naa dem. Naar I stadig husker paa, at »en Ulv giver aldrig tabt«, saa kan I ogsaa blive lige saa dygtige som Henry og Henrik.

BOGHYLDEN

Vintertid — Læsetid.

Har du staaet trykket op af Boghandlerens Vindue og slugt 100 spændende Titler paa Dreng- og Ungdomsbøger — og haft Lyst til at læse dem alle? Eller gaar du langt uden om al Læsning, der ikke er Spejderstof? Hvad enten du hører til den ene eller anden Kategori, saa er dette Hjørne af Bladet beregnet for dig! Vi har valgt et Par Bøger, som nok er værd at læse, og har givet dem et Par Ord med paa Vejen, hvad der maaske kan friste den ikke særligt læseinteresserede — og saa er det jo for øvrigt snart Jul, hvor der er Brug for baade Gaveideer og -ønsker.

Krigs- og Besættelsestiden.

Alene om dette Emne er kommet henvend 200 Bøger! Maaske har du allerede læst en Del af dem? En af de mest tiltalende og spændende er JØRGEN GERSFELT: SAADAN NARREDE VI GESTAPO (Gyldendal). Forfatteren er Løge og boede under Krigen i Snekkersten, hvorfra han paa de mest forunderlige Maader hjalp over 1000 Mennesker over Øresund, først Jøder og siden »illegales«, som havde faaet det for »varmt« herhjemme. Han var et Mandfolk, der *maatte* hjælpe sine Medmennesker — selv meget beskedent. Vi oplever mange spændende Episoder i hans Bog, træffer baade »Flammen«, »Citronen« og mange andre af de store Kanoner!

En dyster Bog er JOHS. FOSMARK: DANSKE I TYSKE KONCENTRATIONSLEJRE (Gyldendal). Aldrig vil man glemme denne ene Kvinde og de 13 Mænds Oplevelser i Koncentrationslejrene. Billedstoffet understreger paa uhyggeligste Maade de Rædsler, som man maa haabe, Fremtiden maa forskaanes for.

Som en Opmuntring virker Grev FOLKE BER-NADOTTES Bog SIDSTE AKT (Gyldendal) om denne store Menneskeven og Spejders enestaaende Hjelpeaktion, hvorved Hundreder af Nordmænd og danske Landsmænd reddedes hjem fra tysk Fangenskab i sidste Øjeblik. Mens vi sad hjenime ved Radioen og ventede Nyt — forcere de han gentagne Gange Adgangen til det brændende Tyskland og forhandlede med Himmler og andre af »de store« — og med det lykkelige Resultat, som er kendt af hver dansk Dreng.

Den, der vil mindes de 1852 begivenhedsrige Dage under Besættelsen, maa ty til det store Værk DE FEM LANGE AAR (Gyldendal), hvorfra du er udsendt de første 5 Hæfter. Her gives en nogtern Oversigt over alle de Begivenheder, vi oplevede eller ofte kun horte Rygter om paa

en Maade, som til hver en Tid vil faa det hele til at staa lyslevende for os. Værket er forsynet med et rigtholdigt og fortrinligt Billedstof.

En Bog i Topklassen.

Vi har alle læst spændende Beretninger af vor største Polarforsker Knud Rasmussen. Et 100 pCt.s Mandfolk, der altid bevarede Drengen i sig — og som kunde fortælle! Fra nogle af hans ældste Bøger er nu samlet en Række Skildringer og Oplevelser fra Grønland, suppleret med en Del nyt, ikke tidligere offentliggjort Stof, i I BJØRNEJÆGERNES OG AANDEMANERNES LAND (Gyldendal). Paa ny betages man af Knud Rasmussens store Kærlighed til Grønland og Grønlænderne. Et Væld af godt Stof til Fortælling ved Patruljemøder og Lejrbaal.

Ud paa Ski.

Kender du nogen herligere Sport? Ellers læs VALDEMAR HAMMENHØG: SVEND SKILØBER (Spejderforlaget), der foruden en spændende Skildring med mange drastiske Oplevelser giver en udmærket Instruksion i Ord og Billeder, skrevet i Samarbejde med en af Sveriges dygtigste Skisportsfolk.

Vil du have stimuleret Lysten til Skisporten yderligere, saa kan ELMAR DRASTRUP: MED PULK OG SKI TIL LAPLAND (Gyldendal) anbefales. Vi følger den kendte Grønlandsfarer fra Porjus til Abisko, overnatter i Snehytter og faar samtidig et ganske godt Indtryk af Lapland, som vi maaske snart skal gæste.

Frode.

Tjeneren: »Dette er de bedste Æg, vi har haft i mange Aar.«

Gæsten: »Naa, men kan De ikke give mig nogle, De ikke har haft i saa lang Tid?«

GAMLE RAVN fortæller

Om Dagbogen...

»I Industriraadets Cirkulære af 26. September 1941 (Side 3, Afsnit c) og 26. August 1942 (Side 3, Afsnit a) er det fastsat, at der i For- og Efterkalkulationer for ekstraordinære Industriel leverancer godkendes indkalkuleret de af Skattevæsenet tilladte Afskrivningssatser o.s.v., o.s.v.« Se, saledes skrives der i en offentlig Institutions Beretninger. Og saadan skriver en Spejderpatulje sin Dagbog:

»12/9 Patuljemøde. Mægtig Ide, vi skal have nye Skjolde og Mugge havde et Eksemplar med til Kritik. Skjoldet var lavet af Gibs med malet en Ridderhjelme hvorpaa der sad en Ørn. »En Ørn var mit Hjellemærke«. Neden under Hjelmen var der et rødt Skjold med en Spejderlilje udhugget og et Skraabaand med Navn. Ud til Siderne var der Grene,

Derpaa begyndte vi Mødet med at synge, hvorefter vi fik nogle Opgaver først med et Kort over Lokalet og saa en Kimsleg som foregik i Holdvis.....«

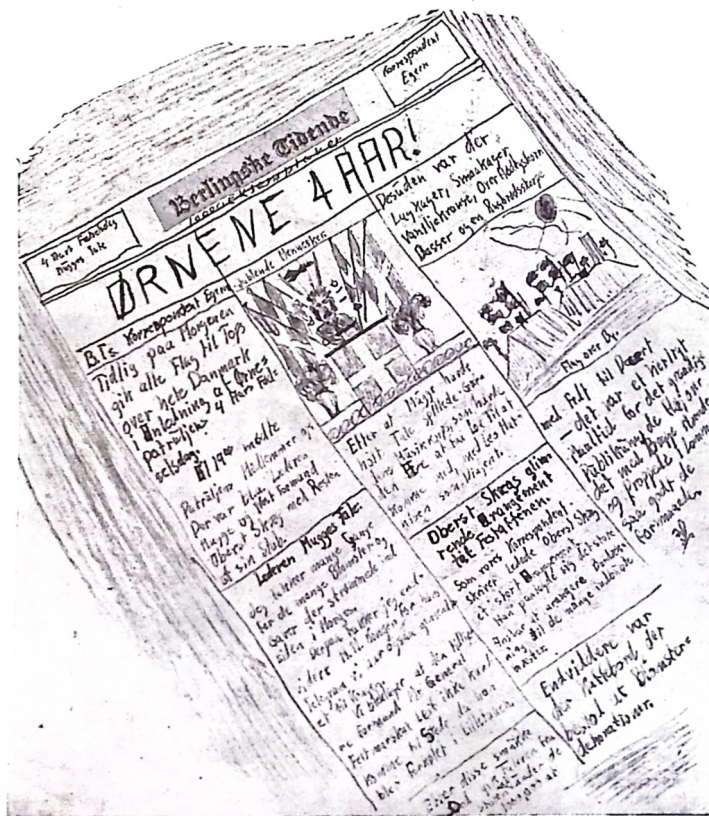
Man kan skrive sin Patuljedagbog paa flere Maader; som en ministeriel Bekendtgørelse saa tør og kedelig, at det støver i Øjnene, naar man læser den. Eller man kan skrive, saa Kammeraterne og en selv gider læse den om og om igen.

Hør nu her, Dagbogsfører! Er du klar over, at det er Historie, du skriver? Ved du af, at ud fra det, du skriver og tegner i Jeres Dagbog, vil Jeres Efterfølgere bedømme de Bedrifter, som I har øvet?

Jeg har tidligere fortalt Jer om Patuljens Tempel, og hvad jeg sagde om dem, gælder ogsaa om Dagbogen: den skal være levende og

fantasifuld, den skal være med i alt, hvad Patuljen laver og gemme Minder fra Jeres Ture og Møder. Hvad kan der ikke gøres ud af dem! Se bare Beretningen om Ørnenes 4-Aars Fødselsdag:

Hvordan ser Jeres Dagbog ud udvendig? Er den bundet ind i Læder, Skind, Birkebark, eller griner det dødsens-triste Papiromslag Læseren i Møde. Og indvendig? Ja, paa første Side en fin Tegning af Patuljedyret og Patulje- og Tropsnavn, dernæst kunde I jo prente Patuljeraabet i fine Bogstaver. Har I nogle hemmelige Baal- og Optagelsesceremonier, synes de ogsaa at burde forvares i Krøniken, Bag i Bogen synes jeg, I burde lade hver Mand have sit Blad med Navn, og hver Gang han har faaet et Duellhedstegn eller lign., skriver ha i hele Patuljens Paasyn Dato og Bemærkning derom. Ja, her er noget, som jeg vil lægge dig, PF, stærkt paa Sinde. Du har jo været Spejder længere end de andre, saa du og jeg ved, at man beslutter sig til saa meget i Patuljen, men tit og ofte er det glemt

Hvormeget Frugt har vi samlet?

Fru Skibsneder Lauritz fra DKB skriver:

Paa sjette Aar samler Spejderne Frugt, for at de daarligst stillede Børn i Byerne kan faa lidt Marmelade til at forsøde deres Klemmer med.

Det har ikke altid været lige morsomt at være med til Frugtindsamlingen, det skal ikke være nogen Hemmelighed. Bortset fra daarligt Vejr, Punkteringer og gnavne Haveejere har Spejderne sommetider ogsaa haft den Ærgrelse, at de har brugt deres Søndag til at samle Frugt ind, men kun har haft et sløjt Resultat af deres Anstrengelser. Det kan godt faa selv en Spejder til at tabe Lysten til at være med til saadan et Arbejde. Men heldigvis har de holdt ud trods alt og gennemført Indsamlingerne, — ellers havde det betydet, at det i Vinter havde været over 20.000 smaa skuffede Børn i København. Nu er det lykkedes igen i Aar at koge ca. 30.000 kg Frugt alene i København. Hvor meget der er kogt rundt om i Landet ved jeg ikke, men det maa siges at det er forbavsende at det er lykkedes at faa saa megen Frugt naar man tager i Betragtning, at det næsten ikke har været muligt at købe Frugt i Butikkerne eller at faa Frugt til Konserver. Men vi, som faar Frugten gratis, har Aar efter Aar kunnet gøge det samme Kvantum, uanset om det har været et særlig godt eller særligt daarligt Frugtaar, om det har stort eller regnet, eller vi har haft Undtagel-

sestilstand, og hvad vi ellers har været plaget med i disse Aar, saa har Københavns Kogested i disse seks Aar hvert Aar kogt ca. 30.000 kg Marmelade. Hvad det har betydet vil man bedst kunne faa at vide, hvis man taler med Lederne af Børnehaverne eller de Mennesker, der er med til Uddelingerne og ser den Glæde lidt Marmelade kan give Børn, der ikke har saa mange Glæder.

I de Aar, der har været Frugtindsamling, har Det Danske Spejderkorps alene her i København og Gentofte samlet over 50.000 kg Frugt. Vi har altid kunnet regne med, at der vilde blive gjort et godt Stykke Arbejde af Det Danske Spejderkorps, ikke alene mødte Drengene, hvor surt Vejret saa var, men Tilrettelæggelsen af Arbejdet var ogsaa altid gennemført ualmindelig godt fra Forærenes Side.

Derfor skal der fra Samfundstjenestens Side rettes den varmeste Tak til saavel Førere som menige i Det Danske Spejderkorps. Vi kan med Sandhed anvende Montgomerys Ord paa Jer. I er »second to none« — i hvert Fald naar det drejer sig om Frugtindsamling.

ved næste Møde. Det gælder derfor om at gøre Dagbogføringen til en Vane, til et fast Punkt paa Programmet for Patruljemøderne. Jeg gaar ud fra, at I bruger de sidste 20—30 Minutter af PM til at holde »Raadsild« — sluk det elektriske Lys og tænd et Par Lysestumper — hvor I taler om Planerne for Patruljen og synger Jeres Slagsange. Her er det rigtige Sted at læse op, hvad Kronikeskriveren har optegnet siden sidst. Hver Mand i Patruljen skal ved Kritik og Ros løse Kronikeskriveren op til at finde paa sjove og paa smukke Maader at fortælle paa, og han skal tegne — først og sidst tegne — de Landskaber og Steder, I besøgte paa Turene, Kortskitser, smaa Vignetter, Patruljens Folk o. s. v. Klæb Fotografier ind, Postkort, Breve, Hilsener, tørrede Blade, smaa Ting, som kan minde Jer om de Møder og Ture, I har haft sammen.

Og Stilen: Ikke for mange \$'er og Punkter, »saa gjorde vi dit og saa gjorde vi dat«. Er noget uden Interesse, saa lad det blive væk, vi vil ikke have dødt Stof i Kroniken, den skal beret-

te om spændende Terrænøvelser, sjove Patruljemøder og drøngode Lejrbaal. Den skal ikke blot fortælle om de store Begivenheder; men ogsaa de smaa oplivende Enkeltheder skal med, om hvordan Patruljen »sludrede« med et rødt Egern, om »da Pantherne fangede en Snog« o. s. v.

Naar I en Gang imellem inviterer en fremmed Patrulje paa Besøg, maa Gæsterne naturligvis skrive nogle Ord og tegne lidt i Kroniken.

Er Patruljen indianerpræget, hvorfor saa ikke føre Dagbogen i Indianersproget:

»Ørheøj har kaldt Krigerne sammen til den 3. Raadsild i dette Maaneskitte. Den blaa Birkerøg fra det knitrende Baalved stiger som en genemsigtig Taagesøjle mod den blinkende Stjernehimmel, da Krigerne i den navnkundige Bjørneklaan kommer hid fra Syd og Nord, fra Bjergene i Vest og Skovene i Øst. Falkefod kommer trækkende med sin Hest, som har faaet en Sten kilet fast i Hoven (hans Cykle var punkteret). Hør nu, hvor Krigerne Baalsang (Patruljesangen) blander sig med Baalets Knitren og stiger med Brænderøgen mod Stjernerne, de døde Indianeres Sjæle. Over et Kogebaal koger Pemmikansuppen (Vand til Teen), som skal styrke Krigerne«.

Ja, PF, tænk nu nærmere over det, hvis din Patrulje ikke fører sin Dagbog, saa den er værd at læse. Og hvem ved, maaske kommer Tropsføreren en Dag og siger: »Jeg vil gerne se Patruljernes Dagbøger, den bedste Dagbog vinder Maa-nedens løbende Patruljekonkurrence!«

Jeg har talt,

Gamle Dan

I Konvoj til Holland

En Dag i Sommerferien ringede min Telefon pludselig. Det var Erik Østergaard, og han spurgte kort og godt, om jeg vilde med til Holland, i nøjagtigt samme Tone som man spørger en Kammerat, om han gaar med i Biografen. Jeg prøvede efter bedste Evne at bevare Fatningen, og jeg skyndte mig at sige, at den var jeg gevaldig med paa. »Vi skal ned og hente Børn for »Red Barnet«; du skal stille paa Seruminstitutet d. 31. Juli Kl. 6 om Morgenen i Uniform; medbring let Oppakning til 8 Dage«. Det var alt! Men ganske vist ogsaa tilstrækkeligt.

Jeg stillede altsaa paa aftalt Tid og Sted sammen med ca. 40 andre, der ogsaa havde faaet Chansen for at blive Rejseledere. Det var et broget Selskab, bestaaende af Lotter, Sygeplejersker, Damer fra Røde Kors, Spejdere af begge Ken og fra alle Korps, samt nogle Tolke.

Turen fra København til Krusaa foregik i Rubebiler og var, som man kunde vente, helt uden Sensationer.

Det meste af Dagen tilbragte vi med at gøre alt vedrørende Konvojen klar. Jeg siger Konvoj! Hør selv, hvilket stort Foretagende det var. For det første var der til Transport af Børnene 25 store Fiskebiler, kæmpemæssige Vogne med hver en eller to Paahængsvogne, 3 Ambulancer med Sygeplejersker og fuld Udrustning, 1 Køkkenvogn (Fiskebil) med Forplejning til 500 Mennesker i 8 Dage, 1 Tankvogn med Benzin og Olie til 35 Biler, 1 Værkstedsvogn, 4 Personbiler til Ledere og Læger og endelig 2 Motorcykleordonnanser. Det var ikke Smaating; naar Konvojen holdt stille, var den ca. 1 km lang, aar der blev kørt langsomt ca. 5 km, og naar der blev kørt stærkt 10—20 km lang.

Om Torsdagen stod vi saa op Kl. 4,30, og Kl. 6 startede vi paa Turen ned gennem Tyskland. Vi var meget spændte paa den Oplevelse, det vilde være at rejse gennem Tyskland, saa vi hang ud af Vognene og troede i vor Naivitet, at vi straks paa den anden Side Grænsen vilde se Ødelæggelserne i Tyskland. I Virkeligheden saa vi ikke nogen egentlig Ødelæggelse, for vi var nede ved Neumünster, men alligevel var det tydeligt, at vi befandt os i et Land, der netop hav-

de tabt en Krig. Det mest iøjnefaldende var de mange Mennesker, der var paa Gader og Veje, hvilket er et sikkert Tegn paa, at Folk ingenting bestiller; saaledes syntes Tyskernes væsentligste Beskæftigelse at være at køre ud i Skovene med gamle Legevogne og Barnevogne for at samle Brænde til Vinteren.

Vi fortsatte ad den næsten ubeskadigede Autostrada til Bremen, og efter en enkelt Spisepause passerede vi denne By ved Midnatstid, hvilket var den uhyggeligste Oplevelse, jeg nogensinde har haft. Det var Fuldmaane, og denne fuldstændig mørke og tavse Ruinby med Husgavle og Skorstenspiber som Silhuetter i Maanekinnets virkede som en Spøgelsesby, et af den saakaldte Civilisationens Mareridt.

Næste Morgen passerede vi den hollandske Grænse og fortsatte straks til Nordhollands største By, Groningen, hvor vi skulde samle Børnene op.

Selve Byen havde lidt nogen Overlast, da der var kæmpet om den i 4 Dage, men Ødelæggelserne var begrænset til ret smaa Dele af den indre By, og de store Beboelseskvarterer havde ingen Skade taget, men var nøjagtigt saa rene og nettede, som man lærer det i Skolen.

Naar man gik paa Gaden i Groningen, kunde man godt ved overfladisk Betragtning tro, at man befandt sig i en større dansk Provinsby, men man opdagede hurtigt, at der var Forskel. Folk var blegere og just ikke velnærede af Udseende, de gik daarligt klædt, specielt var det galt med Arbejdstøj, og Fodtøjet var elendigt. Levnedsmiddelsituationen var dog efterhaanden taalelig. Man fik Brød, lidt Mælk til Børnene, lidt Smør, Grøntsager og Kartofler, en sjælden Gang lidt Kod, aldrig Æg eller Ost, undtagen paa »the black market«, der ligesom i Norge og andre besatte Lande har frelst i Tusindvis af Menneskeliv under Krigen. Men naar man saa hører, at dette er en stor Bedring af Forholdene i Forhold til Tiden før Befrielsen, saa forstaar man hvor paakrævet den Hjælp er, der for Tiden ydes Holland.

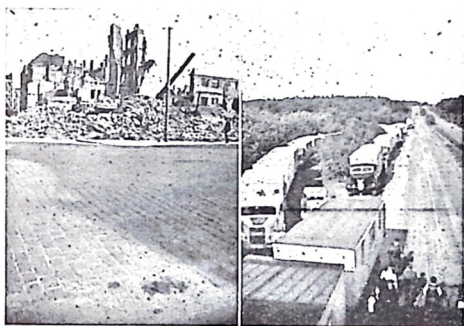
Søndag Aften modtog vi Børnene, og da vi var forsinkede, startede vi ved Midnatstid for at

Konvojen ved Grænsen.

Hovedgade i Hamburg, bemærk Sporvejsskinnerne.

Torvet i Grønningen

Hvil mellem.
Hamborg og Bremen

køre direkte til den danske Grænse, kun afbrudt af to Hvil til Spisning og »Aftædning«. Børnene sov ganske stortartet i Vognene, der var indrettede med Madrasser. De morede sig iøvrigt dejligt paa Turen og var meget interesseret ialt, hvad de saa, specielt de ødelagte tyske Byer.

Mandag Eftermiddag Kl. ca. 17 naaede vi Krusaa, hvor Bilerne, efterhaanden som de kom igennem Tolden, kørte Børnene til Aflusning, Badning og Lægeundersøgelse. Denne viste, at Børnene led af Underernæring og Vitaminmangel. Iøvrigt var de som alle Hollændere meget ringe klædt, specielt var Fodtøjet sølle, ofte hjemmelavede Træsko.

Herefter fik Børnene varm Mad og Mælk, hvoraf især det sidste vakte Jubel. Efter Maaltidet kom de til Ro paa Karantænestationen.

Hele næste Dag gik med Indregistrering af Børnene og Ture i Omegnen, hvor Børnene var vildt imponerede af »de høje Bjerge«. Flere skrev hjem og fortalte, at de var i Bjergene.

Om Onsdagen spredtes Konvojen for alle Vinde, idet de enkelte Holdledere rejste med deres Hold til de forskellige Byer rundt i Landet, hvor de lokale Kvarterværter ventede Børnene. Det var lidt vemodigt ved Afskeden, for Rejselederne var det nu Slut paa Eventyret; for Børnene derimod var et stort Eventyr netop begyndt. Og det var dem saa vel undt.

Pums.

Jacks Julegave (fortsættes fra Side 115)

»Jer er helt ødelagt!« stammede Pete, »jeg har ligget her næsten en Time.«

»Bevar os vel! Stakkels Mand!« svarede Jack og halede igen.

Men det hjalp ikke noget.

»Hold fast ved Iskanten lidt,« raabte Jack, »jeg vil faa Jo Green til at hjælpe os!«

»Faa hvem til hvad?« gispede Pete.

Men Jack gav sig ikke Tid til at svare ham. Han løb tilbage til Slæden, hvor Green stod og arbejdede paa at sprænge det Reb, der bandt ham til Slæden. Det var for stærkt, og hans Ansigt var blaat af Anstrengelse og Raseri.

»Hør her,« sagde Jack barskt, »du kan se hvad der er i Vejen. Jeg løser dig, og du trækker alt, hvad du kan, for at faa min Broder op.«

Jo Green fik et lumskt Glimt i Øjet. Men han sænkede Hovedet, saa at Jack ikke saa det.

»Den er fin. Løs mig, saa skal jeg hjælpe dig!« sagde han.

Jack var ikke saa blaaøjet, som Jo havde haabet. Han løste det Reb, som bandt Mandens Hænder til Slæden, men Green's Hænder var stadig bundet sammen.

»Du kan bruge dem, som de er,« sagde Jack. Tag fat i hans ene Arm med begge Hænder, og træk til!«

Jo Green bøjede sig over Politimanden. Pete saa Udtrykket i hans Øjne og udstødte et advarende Raab. Men for sent! I Stedet for at gribe Pete's Arm, løftede han Foden og plantede den lige i Ansigtet paa Pete, saa at han mistede sit Greb i Iskanten. Med et Skrig og en Gurglen forsvandt Pete under Vandet.

»Din Slyngel!« brølede Jack og sprang løs paa Morderen og slog ham ud med et Slag, saa Sans og Samling forlod ham.

Nu kunde Jack slet intet se i Vaagen. Pete var forsvundet ind under Isen. Jack kastede sig ned paa Maven og stak Armene dybt ned i Vandet. Han følte noget dernede og greb fat i det. Det var Moccasinen paa hans Broders ene Fod. Med en Styrke, som han aldrig havde troet sig i Besiddelse af, halede han opad. Han fik fat i Fødderne. Men Pete's Hoved og Skuldre var stadig under Vandet.

»Store Gud!« stønnede Jack og trak til igen. Han trak Pete et Par Centimeter højere op. Hans Muskler knagde under Anstrengelsen. Han halede igen. Hans Fødder gled paa Isen. Pete gled et Par Centimeter tilbage.

Hundene foran Slæden bjæffede og gøede af Ophidselse. De kunde ikke forstaa alt, hvad der foregik, men de vidste, at der var Fare paa Færde. Lidt efter lidt nærmede de sig Vaagen. Slæden var ikke mere end en Meter fra Jack, som fattede en desperat Plan.

»Mush!« brølede han.

Hundene kendte Ordren. De kom nærmere til Vaagen. Jack slap med den ene Haand Pete's Ben og greb fat i Skaglerne.

»Mush!« skreg han igen, Hi-yah! Mush!«

Det var hans sidste Haab. Men Heldet var med ham. Hans Arme var ved at blive revet af Led, men han klyngede sig til Pete og til Skaglerne. Og saaledes blev Pete, mere død end levende, hallet op paa den sikre Is. — —

»Næh, jeg var nu Pokkers heldig,« udbød Pete en Time senere. Først jekkede min Hest i et Hul under Sneen og brækkede Benet. Saa maatte jeg fortsætte til Fods mod Bluefish Lake. Og saa gaar jeg lige i et Aandehul i Isen. Jeg troede ikke, der var en levende Sjæl i tyve Kilometers Omkreds. Men Pokker tage mig, om du ikke dukker op, og ikke alene redder mit Liv, men oven i Kobet har den Mand, jeg jager, med dig!«

»Ja, vi fik den Slubbert,« sagde Jack og kastede et Blik paa Jo Green, som igen var bundet til Slæden. »Men det bedste er nu, Pete, at jeg har kunnet give dig en Julegave til Gengæld for den, du gav mig. Hvis du ikke er alt for medtaget, vil jeg tro, at du kan naa hjem til Stationen til Jul. Du maa gerne laane Hundeslæden.«

(Fortsættes Side 132.)

Piraternes 5-Aars Jubilæum

Sospejderne

Lørdag den 11. og 12. August 1945 fejrede »Piraternes« Sospejdertrop, Helsingør deres 5 ved Søsætningen af 2 nye Baade, Aalborgjoller. Efter at Sejlforbudet var blevet hævet og de forskellige Førere dukkede op af Jorden igen kom der Fart i Piraterne.

Troppen blev 5 Aar den 1. Juli, og det blev da besluttet at fejre dette 5 Aars Jubilæum ved en storstilet Fest, ved at starte en Soulveflokk, søsætte 2 nye Baade og samtidig lave Propaganda for Sospejderne. Man gik i Gang med Arbejdet, idet alt blev sat ind paa at faa de nye Baade færdige, for derved faa en særlig højtidelig Anledning at bygge Festen op omkring. Saa gik man i Gang med Lodsedler, der blev indsendt de fornødne Ansøgninger til Myndighederne, der blev søgt om Tilladelse til at holde Asfaltbal paa Havnen og at spille med Radioovn paa Havneterrænet. Vi fik alle Tilladelser og gik saa i Gang med Udformning af Programmet og Salg af Lodsedler. Der blev sendt Invitationer til mange forskellige Mennesker og til samtlige Sospejdertroppe paa Sjælland, hvoraf de fleste ogsaa var repræsenteret ved Festen ved en eller flere Speidere. He-

le Helsingør Kolonne blev inviteret, og alle svarede ja, saa det tegnede alt sammen godt.

Dagen oprandt, men Vejret svigtede, og vi stod der og ventede Sospejdere fra hele Sjælland, 100 ialt med 12 Baade, — vi ventede og vi haabede, men Vejret blev ikke bedre, det regnede og stormede, og til sidst opgav vi at vente paa Baadene og blev saa enige om at gennemføre Programmet saa godt vi kunde, og da en hel Del af Sospejderne, der ellers skulde komme i Baade, kom med Toget, gik det trods Storm og Regn bedre end ventet.

Lejrbaal fik vi trods Forhindringer og da Søndagen kom var vi saa heldige at gennemføre de fleste Sospejderkonkurrencer mellem Regnbyggerne.

Da Festens store Clou, Baadedaab og Start af den nye Soulveflokk skulde tage sin Begyndelse, straalende Solen og alt forløb paa bedste Maade.

»Kong Peder«, Borgmester Peder Christensen holdt Daabstalen over den nye Soulveflokk, efter at Divisionschef P. Vind havde givet den officielle Udnævnelse til Flokkens og Troppens nye Førere. Derefter holdt Ingeniør Aage Utzon, Konstrukteren af Aalborgjollerne, Daabstalen over den første Baad og gav den Navnet Springeren. Da Springeren var vel i Vandet, kom Kong Neptun sejlene ind og foretog Daab af 3 nye Spejdere, og da han sejlede ud af Havnen igen døbte Sospejderlederen Tage Carstensen den anden Baad Havmaagen. Denne gled lige saa flot i Vandet som den første, og kort efter saa man begge de nye Baade starte til Kapsejlad. Nu kunde Vejret ikke holde længere, og Resten af Festen foregik mellem Bygerne, ligesom Dansen om Aftenen foregik mellem Draaber og Vandpytter. Man maa dog sige at Festen trods Vejret forløb godt, der var hele Tiden en Del Mennesker, og det økonomiske Udbytte blev trods det ugunstige Vejr over al Forventning. *Bidstrup.*

Springeren og Havmaagen paa Land.

Efter Baadedaaben.

Styring

Ved Manøvrer bør man, da der ikke findes noget Stop, huske ikke at lægge Roret mere end ca. 35°, ved hvilken Vinkel det har sin største Evne til Drejning; lægges det mere i Borde, forringes dets drejende Indflydelse samtidig med, at det i høj Grad formindsker Fartøjets Fart.

En langsom og behersket Rorføring er af stor Betydning; jo større Fartøjets Fart er, jo langsommere bør Roret bevæges for at give den gunstigste Virkning uden unyttig Farttab, idet Roret ved voldsomme og for store Bevægelser ogsaa kan bringes til at »stalle«. Man bør jævnligt holde ganske let paa Rorpinden med Fingerspidserne for at mærke, om Fartøjets Trimning er korrekt. Fartøjet bør være ganske lidt luvgerigt, og denne Tendens bør forøges umiddelbart før en Stagvending ved at lade Besætningen rykke forefter i Fartøjet.

Roret bør kun være et Hjælpemiddel, da dets Brug altid hemmer Farten; baade ved Sejlads paa stot Kurs og ved Manøvrer bør Sejlføringen og Trimningen være af overvejende Betydning. Evnen til at manøvrere uden Brug af Roret viser den gode Fartøjsfører.

Fartøjsførers (Rorgængerens) Plads bør være til Luvart og ikke for højt (a. H. t. Luftmodstanden), da han herfra har bekvemt Overblik over Sejlens Stilling og Vind og Vejr; den Plads Fartøjsføreren har i Slupper under Roning er uegnet ved Sejlads.

Løber man agten om et Skib eller en anden Genstand, der kan give Læ, bør man ikke gaa klods til den. I den pludselige Stille vil Fartøjet rejse sig, ja maaske hive over til Luvart p. Gr. a. Inertien og Mandskabets Plads til Luvart, hvormed man risikerer, at Masten fisker Mesanbom, Flagspil e. l. Naar man er passeret Genstanden, vil Vinden komme igen i et Stød, og derved virke til Krængning med omtrent dobbelt saa stor Styrke som den jævne Vind.

RETTELSE

I den nye Udgave af Skovmandsbogen er der indløbet en Fejl. Vi bringer her den rigtige Ordlyd.

Jungmanden skal:

- 11) foretage en Enkeltmandssejlsads paa mindst 30 Smil, medbringende Sovepose, Økse, Kniv, eet Kogekar og følgende utilberedt Proviant: (ikke Brød) raat Kød, Kartofler, Mel, Sukker, Te, Salt, Havregryn, Smør, Ost. Ruten vælges af Søspegderen selv. Der ovenafftes om Bord. Madlavningen foretages i Land over Baal. Under Sejladsen foretages Stedsbestemmelse hver halve Time og der føres Journal med Angivelse af Position, Kurs og udsejlet Distance samt Sejlføring, Vind- og Strømforhold etc. Journalen skal afleveres straks efter Hjemkomsten.

Hvis Troppen ikke raader over Fartøjer, hvormed det er forsvarligt at foretage Enkeltmandssejlsads, skal Spegderen i Stedet:

Kunne klare sig ude i Naturen paa en ca. 30 km Vandring i 24 Tim er efter samme Retningslinier som i Skovmandsprøven.

- 12) Uforandret.

Søspegdertroppe, som kun dyrker Roning eller Kanoport, vil kunne faa Dispensation fra Provens Punkter 2, 4, 6 og 10, ved Henvendelse til Korpsset.

TAGE SIGER FARVEL

Den 1. Januar 1946 overtager Orlogskaptajn Thorkil Bjerre min Stilling som Leder af Korpssets Søspegdere. Jeg forlader det Arbejde, som har interesseret mig grumme meget i de forløbne Aar, kun fordi jeg ikke kan overkomme det sammen med min Virksomhed som International Kommissionær; men jeg vil stadig følge »de blaa Dreng« med Interesse og hjælpe dem, hvor jeg kan. Thorkil Bjerre er gammel Landspejder og en dygtig Søofficer, saa han skulde have alle Muligheder for at kunne føre Søspegderne frem til et højt Stade baade spejdermæssigt og sømandsmæssigt.

Naar jeg nu tager Afsked med jer, ønsker jeg jer god Vind, — og saa beder jeg jer altid huske paa de 3 store S'er: Spejdernaad — Sømandsskab — Sammenhold.

Bedste Søspegderhilsen

T a g e.

Og saa var der Spejderen,

der slog sig ned paa hvad han troede var en fredelig Plet!

Kender du ham?

Han slaar to Fluer med eet Smæk: Julemaden og — Træning til Korpslejren, selvfølgelig...

KORPSET RUNDT!

Egerne.

Saa har 3. Østerbro faaet en Egern Patrulje. Længe har Falken behersket Luften, med sine udkilede, kraftige Vinger og sit skarpe Næb har den hersket enevældigt i dette Element, mens Hjorten, Skovens Venge, har regeret lige saa mægtigt i de store Skove. Dens pragtfulde Gevir har holdt enhver fjendtlig Indtrængen tilbage, og i Krattet har Mohikaneren siddet og sagt sit monotone »Ugh«.

Saa kom Egernet.

Gennem Luften flyver dets lille vævre Skikkelse fra Træ til Træ, hopper ned i Falkens Rede og tager dens Æg, kaster Nødder i Hovedet paa Hjorten, der til Svar svinger sit Gevir mod den usynlige Fjende, og saa forsvinder den ind i Skovens Dyb, indtil en ny Regn af Nødder faar den til at standse forbavset op. Men Egernet generer ogsaa den snu Mohikaner. En for en forsvinder hans Pile fra Koggeret. Hvem er den formastelige, Tyven? Selvfølgelig Egernet! Gid det maa leve i Fred med sine Brødre og ikke næstvist lange ud efter Bamsen, naar den viser sin Mammut-skikkelse.

Kære Falke, Hjorte og Mohikanere. Tilgiv ogsaa det lille røde Egern, naar det i Fremtiden generer Jer ved at hugge alle

Førstepladserne i Konkurrencerne. — For det er alle vi Egern enige om. At tage fat lige fra Begyndelsen. Vi er praktisk talt færdig med Spejderproven og i Gang med 2. Kl. Proven. — Og saa er der det, at Egerne møder fuldtallige »næsten« altid. Men det bliver nok i Fremtiden til »altida«.

Skal vi love hinanden det!

(3. Østerbro.)

Spejderhatten.

har meget tilfælles med Tropehatten. Den beskytter mod Solens Straaler, ligesom den virker beskyttende, naar man skal igennem Krat og lign. En af mine gamle Spejderkammerater har sikkert meget at sige sin Spejderhat for. Han styrtede med sin Cykel paa Geels Bakke og kom alvorligt til Skade. Lægen mente, at den stive Hatteskylde var Skyld i, at han ikke brækkede Halsen.

Hvorledes bevarer man saa sin Hatteskylde?

Meget nemt; du blander 25 gr klar Lak og 200 gr Fortynder. Dernæst lægger du din Hat paa et umalet Cementgulv og pensler Hatteskylgen med denne Blanding (hele Blandingen medgaar). Dernæst lader du Hatten blive liggende paa Gulvet ca. 24 Timer, og Hatteskylgen er da stiv og taalor Fugtighed. Det er vigtigt, at man opbevarer Blan-

dingen i en lukket Flaske, og under Penslingen kun hælder lidt ad Gangen op i en gammel Underkop, for Blandingen er meget brandfarlig (altsaa ingen aaben Ild i Nærheden). Hatten skal anbringes paa et Cementgulv, idet man ved at lægge den paa et malet eller poleret Bord risikerer, at Blandingen opløser Malingen eller Laktken).

(Ørnetroppen).

Om Nødhjælpsskasser.

Enhver rigtig kæk Spejder bør have en Nødhjælpsskasse. Naturligvis har Patruljen een, men den er i Reglen tom.

En Nødhjælpsskasse laves bedst af Træ eller Metal. Ogsaa Stof kan bruges, men ikke til Nødhjælpsskasser. Hvis man alligevel forsøger, bliver det aldrig til en Kasse, men til en Taske eller Pose.

Indholdet varierer meget. Det er aldrig klokt at fylde Kassen med Forbindspakker og Gaze, da det er for dyrt, fylder for meget og ikke er Spor pænt. Hvad skal man ogsaa med det, hvis man har et Lommeterklæde? Hæfteplaster — eller i Mangel heraf Klisterpapir — skal den derimod indeholde og ligeledes Operationsknive og -saks, Gips, Skinner, Carbogen-apparat og Gummihandsker. Træben er derimod ganske unødvendige, da enhver bare nogenlunde fingernem Spejder let bør kunne lave et saadant i en snæver Vending.

Man vil ud af dette forstaa, at noget bedøvende ikke vil være helt uundværligt. En Hammer eller Økse bliver her det letteste at bruge. (Ved Økser — slaa kun med den flade Ende. (Red.) Rom, Cognac og andre stærke Drikke er ogsaa nødvendige, da det ofte tager ret stærkt paa een at fungere som Nødhjælper.

(1. Nyboder)

3. Frederikshavn Trop
og Flok.

Et godt »Hoved«

Fra Jagten paa Telegrafisten i Sydsjælland.

SJÆLLANDSLØB

Saa endelig fik vi Sjællandsløbet i Gang igen. Efter i 2 Aar at være blevet afbrudt af henholdsvis 29. August og 19. Sept. gik Løbet af Stablen, denne Gang uden Indblanding fra »Die deutsche Wehrmacht« og det var en Ting som virkede befriende paa os alle.

I bælgravende Mørke og silende Regn startede den ene Patrulje efter den anden, ialt 35, fra Flakkebjerg Ungdomshjem og tog paa Jagt efter den forsvundne Radiotelegrafist Hans Jensen — og han var ikke let at finde!!!

Løbet der strakte sig over ialt ca. 45 km var ikke lige at forcere, grundet paa Radiotelegrafistens store Kendskab til Morse var Meldingerne affattet i Morse, nogle af dem sat sammen til kinesiske Tegn og underlige Gerninger og disse skulde altsaa først ombyrdes før de kunde løses, og saa gjalt det jo om at have Orienterings-evnen i Orden, da hver Patrulje startede med 10 Opiumposer, og disse gerne skulde igenem i god Behold, men hver Gang et Hold var paa gale Veje, stødte de paa en Stoppost og saa maatte de aflevere en Pose, men ud paa Morgenens naaede de fleste Hold, omend ikke alle, Løbets »Hvilehjem« Falkenstein, og havde her tilbagelagt de 30 km, nogle dog 50; her fik de Lov til at holde Hvil og de fleste benyttede samtidig Tiden til at faa en Klemme ned,

og dette kunde jo ogsaa være tiltrængt. Om Morgen blev de rystet ud i den Orden, hvori de var kommet og startede atter paa den vilde Jagt efter den forsvundne Radiotelegrafist, efter at have forceret samtlige Pigtraadshegn langs en Aa naaede Holdene til et Mudderpøl, hvori var plantet en Pæl

med en Kode viklet rundt om; dette var den videre Melding, derefter skulde et Aaløb forceres, fordi Broen var sprængt, og ved næste Post skulde de gennem en kinesisk Mur og saa fandtes endelig Hans Jensen, der udmattet maatte transporteres til Halkevad Mindelund, hvor Løbet sluttede.

En usædvanlig Good-turn!

Mens vi under Sommerlejren i Ar besøgte Trelleborg Vikingeborg,

1.KL.SPEJDERE

PF L. Bøgskolt Laursen,
1. Terndrup.
TA Mads Gundersen »
Henning Jensen, 1. Bispeb.
Jørgen Knudsen,
PF Jørgen Reimers, 2. Ordrup.
PA Mogens Christensen, —
PF Lars Mejlbo, —

VÆBNERE

PF Verner Hansen, Bjarkes Tr.
PF Jorn Schultz, 1. Skelskør.
PF P. H. Mikkelsen, 2. Vald. S.
PA F. Valdorf-Hansen, »
PF K. Bech Pedersen, 2. Odense.
PF Ib Truelsen, 3. Sundby.
PA O. K. Jansen, 5. Odense.
PF Jørgen Reimers, 2. Ordrup.
PA Bent Johansen, —

RIDDERE

TA D. Christensen, 1. Skelskør.
PF Gert Nielsen, »
TA Benny Levin, 2. Odense.
PF M. Mejlgård, »
Henning Jensen, 1. Bispeb.
Jørgen Knudsen, »
PF Arne Rosenvold, Falkoner.
SK Jørgen Glahn, 2. Ordrup.
PF Jense Bidstrup, —

100 km.

Preben, Pold, 5. Aarhus.
PF C. E. Christensen, »
TA Skipper, »
PF W. Mikkelsen, »
TF V. Pedersen, »

blev vi af nogle Turister opfordret til at hjælpe en Hest op af den ret brede Tudeå, hvori den var faldet; der stod en Del Karle og kiggede på, men de kunde ikke svømme (det ku' vi!).

I Hurtiglob nåede vi Stedet, og der vadede ganske rigtig Løtte rundt i Aen i Vand omtrunt til Ryggen. Tre af Spejderne jumpede splitterne i og forsøgte at lægge en Løkke om Lottes Hals. Efter mange Genvordigheder opnåede vi dog et Resultat, og nu gjaldt det om at få hende på det tørre. Hele Troppen halede og trak, mens vi skubbende bagpå. Så, nu var hun næsten oppe, men så sprang med eet Bondens gamle, rådne Tov, og hun sank stille tilbage i vore Arme. På'n igen! En af os prøvede at klavre op på Ryggen og på denne Måde lede hende hen til et Sted med lavere Bredder, men som en Havhest »galopere« hun med Skum for Bringen af Sted i modsat Retning og

smed til sidst den formastelige af med et Plask!

Karlene havde, inden vi kom, tilkaldt en Falck-Kranvogn, der nu kom rullende ned til Aen. Man stak os en Grime ud, men den var for stor, så det var trods alt vort Tov, der til sidst fik Krikken frelst op af Aens mudrede Vande (denne Gang holdt Tovet nemlig). At vi samtidig måtte stige i Land i vort Adamskostyme, selv om der stod et Par Damer og så på, rørte os ikke så meget, da vi var mest optaget af Lottes mirakuløse Redning.

Falckmændene var tilsyneladende smækfornærmede over, at vi havde gjort Arbejdet for dem, men vi var glade over at kunne få Lejlighed til at gøre denne Good-turn over for Bondemanden. (I. Charlottenlund.)

SVENSKERNES TAK

Som I husker fra sidste Nummer, havde Nørrejyske Division

Besøg af Göteborg-Spejderne til deres Turnering. De har nu faaet følgende Brev fra den svenske Spejderchef:

På Sveriges Scoutförbunds och mina egna vägnar vill jag härmed framföra ett varmt och hjärtligt tack för den storartade gästfrihet, som Aalborgs Division av Det Danske Spejderkorps visade Göteborg-kårens ledare och scouter under vistelsen i Aalborg. Efter deras rapport att döma har Danmarksbesökt varit en upplevelse för dem.

Samtidigt hoppas jag på ett gott samarbete även i fortsättningen mellan Det Danske Spejderkorpsförbund och Sveriges Scoutförbund.

Med scouthälsning

F. Bernadotte af Wisborg,
Scoutchef.

Jacks Julegave (fortsættes fra Side 127)

Pete var blevet tøet op og sad nu indhyllt i en Mængde Tæpper, mens hans Klæder tørrede hurtigt ved det blussende Lejrbaal, som Jack havde tændt. Der stod store Dampskyer op fra dem.

»Du er lige godt en flink Dreng, det tør jeg sige, skønt du er min Broder,« sagde Pete. »Lad os blive her i Nat og begynde Tilbagevejen i Morgen tidlig. Jeg haaber, at din Kammerat Zeb, bliver hurtigt rask igen.«

»Aah, Zeb gør ikke Vrovl, naar han ved, at jeg har udført, hvad jeg vilde,« mente Jack.

»Men nu er jeg jo kommet i en vældig Gæld til dig,« sagde Pete taknemligt.

»Skidt med det,« lo Jack. »Og hvis de giver dig dine Korporalsstriber, fordi du fik Jo Green saa hurtigt, saa kan du tage dem som en ekstra Julegave fra mig.«

Pete kom tids nok ned til Stationen og morede sig glimrende ved det store Selskab, som Rødkrakkerne gav for Nybyggerne. Han blev dog ikke Korporal denne Gang. Alligevel var han godt tilfreds.

Men Jack tilbragte Julen med at pleje sin saarede og tavse Kammerat.

KORPSKONTORET meddeler

Korpskontoret har i Øjeblikket Adresser paa Spejdere i Arnheim, der gerne vil skrive sammen med danske Spejdere paa Engelsk. En Ulvflok i Canada har ligeledes bedt os om Adresser paa nogle danske Ulve, som den kan skrive med. Endelig har vi en Adresse paa en norsk Patruljefører fra Bergen, der gerne vil i Forbindelse med en Patruljefører, helst fra København. Anmodning om Adresserne sendes til Korpskontoret med Tropsførerens Anbefaling. Husk at skrive Navn, Adresse og Alder.

★

»Den Patrulje der i Begyndelsen af Oktober Maaned, paa Holte Politistation, modtog en Patruljestander tilhørende »Rolf«s Patrulje bedes aflevere denne til rette Vedkommende:

Rolf's Patrulje, »Vikingerne,
c/o Allan Huusom, Dalvangen 15, Brønshøj.

Blade:

Spejdernes Magasin
Redaktør: cand. mag. Torben Wolff.

Spejdersport
Redaktør: cand. mag. Svend Ranvig,
Søgade 3, Søre.

DET DANSKE SPEJDERKORPS

Begge Blades Ekspedition:
Korpskontoret

Depot: Fløistræde 19, K.
Asbent Kl. 9-17
PA. 4526 og 5711 • Giro 82288

Korpskontor

Fløistræde 19, K. Telf. PA. 4526 og
PA. 5711. Dir. Østergaard trafikes
sikrest m. Kl. 8-9.30, Kontorl. 8-16,
Lørdag Kl. 8-12 og desuden Mandag
Kl. 19.30-21.30. Giro 2284